

koncertní sezona

2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 1. koncert mladého cyklu M

Bohumil **Bondarenko** – viola

Daniel **Matejča** – housle

**SEVEROČESKÁ FILHARMONIE
TEPLICE**

Zdeněk **Červinka**
dirigent

Koncert se koná ve spolupráci s HAMU Praha

19. března 2026 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice Since 1838

„V ovzduší tajemného lesního přísvitů vyrůstal ve Fibichovi již od mládí romantik, který se i v ostatním životě soustředoval především na to, co tak či onak odpovídalo tomuto jeho základnímu ladění“, jak praví životopisci. **Zdeněk Fibich** se skutečně narodil do rodiny lesmistra. Celé své dětství byl obklopen přírodou, hlubokými lesy, což se později stalo inspirací i pro jeho hudební tvorbu. V mládí byl poslán na studia do Vídně, aby obohatil svůj hudební talent, který od mládí rozvíjela jeho matka. Posléze studoval v Lipsku a v Mannheimu, kde se začal přiklánět k písňové tvorbě postupně spějící k melodramu. Rok strávil na zkušené v pařížských salonech jako pianista. V roce 1881 proběhlo slavnostní otevření Národního divadla a Fibich se zúčastnil soutěže o dílo, které mělo zahájit činnost divadla. Zvítězilo dílo Bedřicha Smetany, ale Fibichova opera Bláník na libreto Elišky Krásnohorské získala čestné uznání. Fibichův soukromý život poznamenala smrt novorozeného syna a ženy, která jej na smrtelném loži požádala, aby se oženil s její sestrou. Posléze zemřela i malá dcera z prvního manželství. Inspirací vedoucí k lyrické tvorbě mu potom byla žákyně Anežka Šulcová, budoucí kritička a publicistka, do níž se Fibich zamiloval. Jak sám říkal, byla největším zdrojem jeho inspirace. Ze světa odešel v padesáti letech v důsledku zápalu plic a srdeční slabosti. Zdeněk Fibich doplňuje vedle Bedřicha Smetany a Antonína Dvořáka trojici českých skladatelů 2. poloviny 19. století, kteří svým významem přesahují rámec české kultury. Fibich je bytostný romantik, mistr hudební miniatury i monumentální velké fresky. V jeho tvorbě se odráží mimořádná sourodost dramatického a hudebního talentu.

Fibich byl prvním českým skladatelem, který zpracoval mimohudební legendární motiv z českých dějin do symfonické básně, a to dříve, než Smetana začal pracovat na cyklu Má vlast. Fibichovu hudebně básnickému typu vyhovoval i žánr programní koncertní přede hry. Jednu z nich, **Noc na Karlštejně**, zkomponoval šestatřicetiletý skladatel na motivy stejnojmenné dva roky staré veselohry Jaroslava Vrchlického. Původní divadelní hra bývala pravidelně uváděna v Národním divadle v Praze a s jeho herci pod širým nebem přímo na nádvoří hradu Karlštejna. V příběhu Karel IV. vybudoval hrad Karlštejn s tím, že se na něm nebudou vyskytovat žádné ženy a on se tam bude moci v klidu věnovat mužským záležitostem. Tento zákaz však byl jedné noci dvěma ženami porušen. Neteř správce hradu se se svým otcem vsadila o to, že si bude moci vzít za muže císařského šenka, pokud neobjeví přechádku na Karlštejně noc. Druhou ženou byla sama císařovna Eliška, které se po milovaném muži natolik stýskalo, že se na Karlštejn vydala potají. Tóny lesních rohů na začátku skladby navozují zamyšlenou náladu. Brzy však kontrují rozhodné tutti akordy, které zahajují energické první téma ve smyčcích a žestových nástrojích. Po melancholickém přechodu se v horních smyčcích expresivně rozvíjí druhé téma, než ho převezmou dřevěné dechy a spodní smyčce. Hudba dosahuje vzrušeného vyvrcholení a ustupuje do svérázného pasáže pro dřevěné dechové nástroje a lesní rohy. Po repríze upravených témat skladba směřuje do kódy, která dílo slavnostně uzavírá.

Významný anglický skladatel 20. století **Sir William Walton** byl proslulý svou jedinečnou schopností kombinovat modernistické a romantické vlivy. Narodil v Oldhamu v Anglii a byl převážně samoukem. Příležitost věnovat se hudbě získal v dětství s velkým štěstím, a i v pozdějším věku se držel na výsluní díky mecenášům a bohatým milenkám. Jako desetiletý zdatný zpěvák byl pozván k přijímacím zkouškám do Katedrální školy v Oxfordu, ale jeho otec propil peníze na jízdenku. Matka si finance vypůjčila od sousedů, k řízení přijeli pozdě, ale přesto William porotce svým hlasem přesvědčil a do školy byl přijat. Zde měl možnost studovat hudbu Stravinského, Debussyho, Sibelia a Schoenberga a začít komponovat vlastní skladby. Studium nedokončil, protože propadl z matematiky. Ujali se jej mecenáši, rodina Sittwellů, kteří jej podporovali finančně i kulturně. První jeho skladby, kdy např. básnířka Edith Sittwellová recitovala své verše přes megafon do publika za doprovodu Waltonovy hudby, působily doslova skandály. Doba ještě nebyla na avantgardu připravena. Později však posluchači i odborná veřejnost pochopili, kolik obsahuje Waltonova hudba vtípu a začala být uváděna předními tělesy. Jeho osobitý styl v sobě spojoval bujně harmonie, rytmickou vynalézavost i emocionální obsah. Waltonovo dílo zahrnuje řadu forem, včetně symfonií, koncertů, komorní

hudby a filmových soundtracků. Jeho hudba je energická i introspektivní, díky čemuž je přístupná širokému okruhu posluchačů, aniž by postrádala hloubku.

Do popředí britské klasické hudby vynesl Waltona v roce 1929 **Koncert pro violu**, komponovaný z popudu dirigenta sira Thomase Beechama pro renomovaného violového virtuóza Lionela Tertise. Když Tertis rukopis obdržel, okamžitě jej odmítl, protože hudbu považoval na svůj vkus za příliš moderní. Významný německý skladatel a violista Paul Hindemith se však partu nezalekl, koncert nastudoval a v Londýně pod Waltonovou taktovkou poprvé provedl. Dílo bylo přijato s nadšením. Deník The Manchester Guardian označil mladého skladatele za rozeného génia a koncert za „nejlepší počín v nedávné hudbě jakékoli národnosti“. Tertis brzy změnil názor a dílo zařadil do svého repertoáru. Skladba zaujímá v repertoáru pro violu zvláštní místo díky své technické náročnosti, emocionální hloubce a bohaté orchestraci. Koncert otvírá melancholické, lyrické téma, které udává meditativní tón. Waltonovo použití chromatiky a bohaté orchestrace uvádí posluchače do intimní atmosféry a zdůrazňuje vřelý a expresivní hlas violy. Druhá věta je živá a rytmická a vyznačuje se složitou souhrou mezi violou a orchestrem. Charakter skočného scherza se synkopovanými rytmy zdůrazňuje autorovu rytmickou vynalézavost. Finále střídá energické a reflexivní části a v jakési cyklické struktuře zahrnuje téma z první věty. Věta končí virtuózní kadencí, která umožňuje sólistovi předvést technické mistrovství a emocionální hloubku před rozsáhlým závěrem. Dílo bylo ve své době průlomové, protože jen málo skladatelů napsalo podstatnější sólová díla pro nástroj, který byl do značné míry zastíněn houslemi a violoncellem. Waltonův koncert prorazil cestu novým směrem a představil violu jako nástroj schopný dramatické intenzity i lyrické vřelosti. Ovlivnil pozdější skladatele při komponování pro violu a pomohl vytvořit rozsáhlejší soubor sólové literatury pro tento nástroj. Vedle Bartókova Koncertu pro violu a Hindemithových děl je Waltonův koncert považován za jeden ze tří pilířů moderního violového repertoáru.

Béla Viktor János Bartók, rodák z území dnešního Rumunska, byl světově proslulým maďarským hudebním skladatelem 20. století. Světový význam získal zároveň jako výborný klavírista a uznávaný hudební vědec. Společně s Leošem Janáčkem a Zoltánem Kodályem patří ke skladatelům, jejichž výrazným zdrojem inspirace byla lidová hudba. Béla Bartók se narodil v rodině ředitele hospodářské školy a velkého hudebního nadšence. Přes instituce v Bratislavě a Budapešti se vypracoval až ke světové kariéře koncertního klavíristy. Zůstal však zároveň čtvrt století pedagogicky činným na budapeštské akademii. Jako intelektuálně mimořádně vybavený autor dokázal Bartók sloučit množství různorodých prvků v osobitý styl, nesoucí i silný citový náboj. Jeho osobnost v sobě nesla integritu hudebního skladatele jako jednoho z nejvýraznějších reprezentantů maďarské hudební avantgardy umělecké hudby 1. poloviny 20. století, významného klavírního virtuosa lisztovského formátu, činného folkloristy, hudebního pedagoga a zejména propagátora moderní umělecké hudby minulého století. Než našel vlastní tvůrčí jazyk, prošel několika hledačskými fázemi. Od Richarda Strausse a Clauda Debussyho se dostal až k etnografickému sběru lidových písní Maďarského venkova, Sedmihradska, Transylvánie, Makedonie, Bulharska, Slovenska, Turecka a Severní Afriky. Jeho etnografické dílo natočené na fonografické válečky čítá okolo 30 tisíc záznamů. Na svých cestách objevil pro svou tvorbu podstatu maďarského folklóru, která byla značně odlišná od tehdejších zkreslených představ znalých pouze místní romské kavárenské kapely. Bohužel, pro svůj výzkum slovenských a rumunských písní, pro antifašistický postoj a pokrokovou uměleckou orientaci byl častým terčem útoků maďarských nacionalistů. Proto při zhoršení situace v roce 1940 odešel s rodinou do USA, kde žil až do konce života.

Koncert pro housle a orchestr č. 2 zkomponoval Béla Bartók krátce před vypuknutím druhé světové války v rodném Maďarsku, v těžkém období svého života, kdy pln obav ze silícího fašismu nakonec uprchl do Spojených států. Ve skladbě se plně projevuje Bartókův celoživotní zájem o variace jako kompoziční model. Skladatel právě pracoval na Hudbě pro smyčce, bicí nástroje

a celestu, když jej jeho blízký přítel, virtuózní houslista Zoltán Székely, požádal o kompozici koncertu. Bartók původně plánoval rozsáhlé dílo s tématy a variacemi, ale Székely označil preferenci tradiční třívětě skladby. Bartókova odpověď byla důmyslná a zachovala si vlastní plán variací v rámci Székelyho tří vět. Prostřední věta se řídí plánem témat s variacemi, zatímco finále je jednou rozsáhlou variací první věty. V úvodu koncertu akordy harfy podtrhuje pizzicato v nižších smyčcích. Z tohoto momentu vychází základ veškerého tematického materiálu koncertu. Sólista zahajuje velkorysé téma v rytmu verbunku. Motiv tance, v němž verbiří onehdy předváděli svou sílu a obratnost, působí majestátně, ale zároveň optimisticky. Doprovod je lehký a střídmy a dosahuje krásných barevných efektů s minimální notovou zátěží, navzdory skutečnosti, že orchestr je poměrně velký s rozsáhlou dechovou a bicí sekcí. Druhé téma je hravé, ale velmi chromatické, doprovázené štěbetajícími dřevnými dechovými nástroji. Hlavní téma se v průběhu věty vrací jako neformální ritornello. Náročná kadence probíhá téměř výhradně v dvojhmatech a akordech. Druhá věta přináší s jemnými údery tympanů něžné a čiré téma, které sólista poté zpracovává v šesti sofistikovaných variacích. Strohé unisono ve smyčcích, které otevírá finále, opakuje motiv ze začátku díla. Odpovídají na ně rozverně variace úvodního tématu v sólovém partu. Obzvláště okouzující je valčíková verze, která se objevuje před závěrečným vyvrcholením. Bartókův původní závěr, v němž sólista během závěrečných tutti mlčí, Székely odmítl, protože chtěl skladbu uzavřít koncertantně ve velkém stylu spolu s orchestrem. Bartók vyhověl, ale původní závěr připojil jako možnou variantu k publikované partitūře. Székely skladbu přednesl v Amsterdamu v roce 1939 s místním orchestrem Concertgebouw pod taktovkou Willema Mengelberga. Premiéra byla zaznamenána na šelakové disky se 78 otáčkami za minutu. Ačkoliv zvukovou kvalitu nahrávky lze v nejlepším případě označit za špatnou, jedná se o vzácný doklad o představě Bartókových temp a vyvážení zvuku orchestru.

Bohumil Bondarenko se od malička učil hře na housle a na klavír od svých rodičů. Hru na violu vystudoval na Konzervatoři v Českých Budějovicích pod vedením své maminky Larisy Kolcové a klavír ve třídě Dinary Suleymanovové. Oba obory úspěšně absolvoval a ve studiích pokračoval na pražské HAMU pod vedením Jana Pěrušky. Jeden semestr strávil na univerzitě MDW ve Vídni u Wolfganga Klose a na KUG v Grazu u Ori Kama. Od dětství se účastnil soutěží v obou oborech. K jeho nedávným úspěchům patří 3. cena z Klavírní soutěže Gustava Mahlera, nebo cena nejlepšího českého účastníka z Violové soutěže Oskara Nedbala. Jako sólista vystoupil v rámci Lunkonzertu Berlínské filharmonie, nebo s Jihočeskou filharmonií a s orchestrem Ševčíkovy akademie v Mozartově Koncertantní symfonii spolu s houslistou Janem Fišerem. Bohumil Bondarenko se soustředí především na komorní hudbu. Působí jako violista v Sukově smyčcovém kvartetu, v němž první housle hraje Daniel Matejčka. Toto kvarteto získalo první cenu v soutěži Talents for Europe 2022 a mělo možnost vystoupit v rámci komorní řady festivalu Pražského jara a na festivalu Concentus Moraviae. Soubor každoročně vystupuje na hudebním festivalu v tureckém Afyonkarahisar, v komorní řadě Symfonického Orchestru Českého Rozhlasu a v rámci přehlídky Hamburg Kammermusikfest International. Bohumil je také členem Akademie komorní hudby, vedené Tomášem Jamníkem, a měl možnost vystupovat se známými umělci jako jsou Jan Fišer, Niklas Liepe, Irvin Venyš a další.

Daniel Matejčka začal s hrou na housle ve čtyřech letech pod vedením maminky Olesii Voličkové. Po roce nastoupil do třídy Ivana Štrause, u nějž studuje dodnes. Zároveň svá studia doplňuje u maďarského pedagoga Barnabáse Keleména, se kterým také pravidelně vystupuje. K jeho úspěchům se řadí například 1. místa v Mezinárodní houslové soutěži Josefa Muziky v letech 2013–2017, z toho v roce 2014 získaná zvláštní cena s mistrovským nástrojem Tomáše Pilaře. V rámci 1. míst získaných v Kocianově mezinárodní soutěži v letech 2016–2019 vystoupil na mnohých koncertech. Je také držitelem ceny Zlatý oříšek. Zvítězil v soutěžích Jugend Musiziert v Halle a v mezinárodní houslové soutěži Georga Philippa Telemanna v Poznani. V prestižní mezinárodní soutěži Concertino Praga získal 2. cenu, kdy se ve finále představil se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu. V téže soutěži zvítězil s klavíristou Janem Schulmeisterem v kategorii komorní hudby. Již coby student HAMU si odnesl vítězství z televizní soutěže Virtuosos V4+ a z Eurovizní soutěže mladých hudebníků v Montpellier. Studoval také na Akademii v Imole, kde pracoval mj. s Mauriziem Sciarrettou a Borisem Belkinem. Danielovo CD s nahrávkou šesti sonát Eugèna Ysaÿe u značky Supraphon se stalo nejprodávanějším CD klasické hudby v ČR a mezinárodně vysoce ceněným počinem. Pro Supraphon poté nahrál dva další nosiče skvěle ohodnocené odborníky z celého světa. V roce 2024 byl časopisem Forbes zařazen do Projektu 30 pod 30, dokončil bakalářské studium a obdržel cenu Josefa Hlávky. V roce 2025 debutoval s Českou filharmonií. Intenzivně koncertuje napříč světadíly, např. ve Francii, Itálii, Polsku, Německu, Rakousku, UAE, Turecku, Singapuru, Japonsku a v dalších státech. Prezентuje se také na různých mistrovských kurzech doma i v zahraničí, kde spolupracuje s předními světovými houslisty a pedagogy, jako jsou Stephen Schipps, Simon James, Michael Frischenschlager, Jiří Vodička, Christian Tetzlaff nebo Augustin Hadelich.

Zdeněk Červinka absolvoval Konzervatoř Jaroslava Ježka v oborech klavír ve třídě Iriny Parker a Kristiny Kasíkové a dirigování u Hynka Farkače a Jiřího Petrdlíka. Ve studiu dirigování dále pokračuje na pražské HAMU pod vedením Tomáše Koutníka, Leoše Svárovského, Tomáše Braunera a Lukáše Vasilka. Jako klavírista se během studií na konzervatoři účastnil mnohých klavírních soutěží. Ve 13. ročníku mezinárodní soutěže Franze Liszta v maďarském Győru získal první cenu a stal se absolutním vítězem. Absolutní vítězství a zvláštní cenu poroty si přivezl z mezinárodní soutěže Wiener Klassik ve Vídni a první cenu rovněž ze soutěže Ludwiga van Beethovena

ve Vídni. Jako dirigent spolupracoval s renomovanými tělesy jako jsou PKF – Prague Philharmonia, Komorní filharmonie Pardubice a Severočeská filharmonie Teplice, s Pražským smíšeným sborem, Kůhnovým smíšeným sborem, či Martinů Voices. V Divadle F. X. Šaldy v Liberci nastudoval komorní operu Porucha na lodi Nautilus od Lukáše Hurníka a působí zde také jako dirigent inscenace Evžen Oněgin. S Divadlem J. K. Tyla v Plzni spolupracoval na nastudování operety Candide Leonarda Bernsteina, opery Hubička Bedřicha Smetany a také na opeře Psohlavci Karla Kovařovice. Ve Slezském divadle Opava se podílel na nastudování Dvořákovy opery Jakobín.

koncertní sezona
2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 3. abonentní koncert prémiového cyklu C

Velikonoční koncert

Gustav Mahler
Symfonie č. 6 a moll „Tragická“

Severočeská filharmonie Teplice
Petr Vronský
dirigent

2. dubna 2026 v 19:00 hodin
Koncertní sál Domu kultury Teplice

Vstupné 300,- Kč | Předprodej vstupenek v pokladně Domu kultury Teplice a na www.ticketportal.cz
Změna programu koncertu vyhrazena.

www.severoceskafilharmonie.cz

PROGRAM:

Zdeněk Fibich (1850–1900)
Noc na Karlštejně, předehra op. 26

William Walton (1902–1983)
Koncert pro violu a orchestr a moll
Andante comodo
Vivo, con moto preciso
Allegro moderato

Přestávka

Béla Bartók (1881–1945)
Koncert pro housle a orchestr č. 2, Sz 112
Allegro non troppo
Andante tranquillo
Allegro molto

PŘÍŠTÍ PROGRAM
SYMFONICKÝ CYKLUS A | KONCERT 6

26. března 2026 v 19:00 hodin

Dům kultury Teplice

Program:

Robert Schumann

Koncert pro housle a orchestr d moll, arr. A. Tarkmann pro klarinet

Johannes Brahms

Symfonie č. 1 c moll, op. 68

Účinkují:

Alberto Agut – klarinet

Severočeská filharmonie Teplice

dirigent: **Charles Olivieri-Munroe**

Severočeská filharmonie Teplice

+420 778 888 013 | e-mail: sev.filharmonie@seznam.cz
www.severocekafilharmonie.cz | www.scf.sf.cz

Změna programu vyhrazena.

Při koncertech je zakázáno fotografovat a pořizovat audiovizuální záznamy.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

Teplice

 **MINISTERSTVO
KULTURY**

Ústecký kraj

 Lázně Teplice

 **SEVEROČESKÁ VODA
NADAČNÍ FOND**